

Čís. 4590.

Přestoupení předpisů o příslušnosti v nesporném řízení není zmatečností.

Pozemková reforma.

Nestačí, byly-li ve výpovědi ze zabraného majetku pouze uvedeny vložky s tím, že se vypovídají pozemky ve vložkách těch uvedené, pokud nebyly ze záboru vyloučeny nebo propuštěny.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, R I 47/25).

Výpověď ze zabraného majetku, již první soud byl doručil, rekursní soud zrušil pro nepřislusnost prvního soudu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jest sice mylným důvod, jehož ku zrušení použil rekursní soud, i odkazuje se v té příčině na vyjádření, které k němu podal Státní pozemkový úřad k stížnosti odpůrkyně, kde uvedeny důvody, jež se srovnávají s judikaturou Nejvyššího soudu v této otázce od počátku sledovanou a neúchylně zachovávanou, a dodává se vzhledem k vývodům rekursního soudu, že ovšem má soud dle § 2 čís. 1 nesp. říz. svou příslusnost ve věcech nesporných zkoumati a ji nepřekročovati, ale to se vztahovalo na prvního soudce, jenž ovšem tak měl učiniti, ale nemělo to již významu pro rekursní soud, jenž příslušným byl vždycky, ať věc náležela v první stolici třeba do K., takže, i když svou příslusnost zkoumal, musil věc právě dle § 2 čís. 1 nesp. říz. podržeti. Co se však týče okresního soudu, přehlédl rekursní soud, že § 2 čís. 1 nesp. říz. nemá na přestoupení příslusnosti žádné sankce a jest proto lex imperfecta. Jest tedy otázka, zda přestoupení příslusnosti podle některého jiného předpisu má takové účinky, že by úkon předsevzatý nepřislušným soudem byl neplatným, tedy zmatečným. Tu dlužno odkázati na předpis § 11, zvláště však 44 j. n., z něhož nejen plyne, že sice nepřislušný soud má svou nepřislusnost vysloviti a po případě věc příslušnému soudu odstoupiti, zná-li jej, že však úkony posud provedené zůstávají v platnosti, neboť není nařízeno, že mají jako zmatečné býti zrušeny, naopak jest přímo nařízeno (odst. 3), že má, neodstoupil-li věc, úkony, ohledně nichž hrozí nebezpečí v prodlení, přes svou nepřislusnost provésti. Z toho jde, že doručil-li okresní soud v D. výpověď třeba jsa nepřislušným, nemůže to míti vlivu na platnost doručení a nemožno proto zrušovati výpověď.

Nicméně výrok rekursního soudu musí nejvyšší soud zůstaviti ve své míře, neboť výpověď má vadu, přes kterou přejíti nelze. Výpověď nejmenuje — a vlastnice to ve stížnosti na rekursní soud namítala — jednotlivé objekty, t. j. parcely, nýbrž jen knihovní vložky, a dodává, že vypovídají se nemovitosti v nich zapsané, pokud nebyly vyloučeny (propuštěny dle §u 3 a 11 z á b. zák.) rozhodnutím Státního pozemkového úřadu z dne 16. června 1923. Takto tedy není lze z výpovědi naprosto seznati, které nemovitosti vypovězeny jsou, nýbrž by se toho bylo možno dopátrati teprve porovnáním s právě citovaným rozhodnutím vylučovacím a propouštěcím.

Taková výpověď není však způsobilou tvořiti exekuční titul, ježto tento předpokládá podle §u 7 ex. ř., že z něho jest patrný předmět a objem plnění, jež z této výpovědi patrný nejsou, ačkoli právě účelem výpovědi jest, by tvořila exekuční titul (§ 20 (3) náhr. zák. nové znění). Ale právě toto její určení má za následek, že jí nelze dáti místa, když určeného jí úkolu pro nedostatečnost svého obsahu splniti nemůže, neboť pořizovati zmatečné úkony protiví se účelu soudního řízení i jest proto povinností soudu tomu vyvarovati, což, není-li to možno opravou, děje se zamítnutím (§ 2 čís. 8 nesp. říz.). Oprava tu ale možna nebyla, protože okresní soud nemá práva výpověď přezkoumati, nýbrž musí ji prostě doručiti (§ 18 náhr. zák.) a vyšší stolice zase nemají jiného práva, než zákonitost výpovědi zkouseti a podle výsledku buď ji zachovati v platnosti nebo zrušiti (§ 20 (1) téhož zák.), nikoli ale nemohou zaváděti opravovací řízení, nýbrž musí to zůstaviti Státnímu pozemkovému úřadu, aby si podal výpověď vyhovující zákonu. Takto tedy byl zde v důsledku svém, jenž zahrnuje až i § 7 ex. ř., porušen obsahem výpovědi § 20 (3) náhr. zák., tedy jeden z předpisů §§ 12—25 cit. zák., pro jejichž porušení stížnost přísluší. Doložiti dlužno, že na základě této výpovědi, nemajíc co do předmětu konkrétního obsahu, nemohl by soudce exekuci poloviti, protože by nevěděl nač, leda by napřed učinil potřebné šetření vyžádáním citovaného vylučovacího a propouštěcího rozhodnutí Státního pozemkového úřadu a výtahů z příslušných knihovních vložek a porovnáním obsahu obojích dokumentů, to však právě učiniti nesmí, protože mu to je v §u 55 odstavec druhý ex. ř. (ba již v §u 3 odstavec druhý téhož řádu) zakázáno, ježto tak důležitý úkon, jako exekuční titul, tím nahraditi nelze, neboť ten může býti zřízen jen způsobem v zákoně předepsaným a záležitosti tedy jen v dokumentech uvedených v §u 1 ex. ř., jež proto musí míti přesně ten, a tak plný obsah, jak § 7 ex. ř. praví. Že pak při provádění exekuce dle §u 20 (3) náhr. zák. (§ 349 ex. ř.) všeobecná zásadní pravidla exekučního řádu platí, odůvodnil nejvyšší soud podrobně již v jiných svých rozhodnutích.

Čís. 4591.

Nemanželskému otci nepřísluší stížnost do usnesení poručenského soudu, jímž stanoveny byly podmínky pro smír mezi otcem a poručníkem.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1925, R I 56/25).

Do usnesení poručenského soudu, jímž byl podmíněčně schválen smír mezi poručníkem a otcem nemanželského dítěte, vznesl nemanželský otec stížnost, již **r e k u r s n í s o u d** odmítl. **D ů v o d y:** Jde o věc, kterou posuzuje poručenský soud výlučně podle prospěchu dítěte, a jest tedy jenom poručník oprávněn, by činil patřičné návrhy, jichž účelnost a prospěšnost zkoumá soud z povinnosti úřední (§ 2 nesp. říz.). Učinil-li poručník návrh, že do smíru pojati jest doložku, že splátky konati jest pod pohrůžkou exekuce a ztrátou lhůt, nemohl soud od tohoto účelného opatření upustiti (§ 187 nesp. říz. a § 233 obč. zák.). Zůstává věcí stěžovatele, zda se míní dle schváleného smíru